

**[Aksel Larsen.]**

at faa Vandet til at løbe op ad Bakke eller at faa Arbejderne til at lade være med at strejke.

Ordningen er paa Forhaand dømt til Sammenbrud. Der vil maaske blive en Galgenfrist, en øjeblikkelig Udløsning, medens Forholdene „trækker sig i Lave“, en øjeblikkelig Nødhjælp for det kapitalistiske Samfund, betinget af, at gennem en vis Tid flaaes det arbejdende og forbrugende Folk til Fordel for det kapitalistiske Systems Opretholdelse. Men det varer sikkert ikke mange Maaneder, før vi atter mødes i den Situation, at de borgerlige Partier skal finde hinanden i afgørende Kriseforanstaltninger. Thi lige saa lidt som Juni-Forliget i Fjor hjalp over Krisen, lige saa lidt vil Januar-Forliget i Aar hjælpe over Krisen.

Der findes ingen Udvej for det kapitalistiske Samfund. Vi Kommuniste er de eneste her i Salen, der er i Pagt med Tiden, fordi vi kæmper for at undergrave det kapitalistiske Samfund. Og i Kampen mod Kapitalismen vil vi sætte os som den vigtigste Opgave at kæmpe for, at Arbejderne bryder denne Lov, gør den illusorisk og tiltvinger sig Erstatning for de indirekte Nedskeeringer.

**Pürschel:** Naar man hører det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen tale, kan man ikke lade være at tænke paa, at det er et stort Held for ham, at han ikke har faaet sin Villie. For en Tale som den, han har holdt her, vilde efter den russiske Straffelov være at imødegaa med de strengeste Grader af den sociale Beskyttelse, det vil sige eventuelt Skydning. (*Aksel Larsen:* Det er den militære Auditor, der taler!). Ja, jeg har læst den russiske Straffelov, og jeg skal gerne forsyne det ærede Medlem med en Oversættelse af den paagældende Paragraf, da han ikke synes at kende den. Men jeg skal tilføje, at da den russiske Straffelov lægger megen Vægt paa Gerningens Farlighed, er det jo muligt, at det ærede Medlem i Betragtning af hans hele Evne vil slippe noget billigere end med Skydning og formodentlig kunne nøjes med nogle Aars Frihedsberøvelse.

Det forekommer mig, at det altid er en Svækkelse for en Mand, der kæmper for et ideelt Standpunkt, saaledes som det ærede Medlem gør, at han, hvis han faar sin Villie, vil indføre en Tilstand, der fornægter dette Standpunkt. Det ærede Medlem kæmper her for Arbejdernes Strejkeret. (*Aksel Larsen:* I det kapitalistiske Samfund!). Det er betegnende for, hvor

haardt jeg rammer det ærede Medlem, at han ikke kan tie stille. Men hvorledes er det i det Samfund, han kæmper for? Dèr er der jo ingen Strejkeret.

Nu vil han naturligvis sige — jeg vilde være kommet til det, selv om det ærede Medlem ikke havde afbrudt mig, for jeg kender jo Melodien —, at det Samfund, vi lever i, er et kapitalistisk Samfund, og det andet er Arbejdernes Samfund. Men han har jo selv staaet og leveret en lang Række af uimodsigelige Beviser for, at Arbejderne ogsaa kan være uenige, vi ved, at der ogsaa er Uenighed blandt dem i Rusland — og hvordan gaar det saa dem, der ikke er enige med Magthaverne i Rusland? Ja, dem gaar det meget ilde, og hvis de forsøger paa Strejke og den Slags, saa falder de ind under disse meget ubehagelige Bestemmelser, som jeg har tilladt mig at citere. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem staaar meget svagt i denne Sag.

Det foreliggende Lovforslag er ikke des mindre et typisk Eksempel paa, hvilken Panik der har grebet det ærede Socialdemokrati, blot fordi de to kommunistiske Medlemmer er kommet ind i Salen. Det er ejendommeligt, at man virkelig tror — for det maa man jo tro indenfor Socialdemokratiet —, at dette Lovforslag og det Forlig, man her indgaar, skulde være egnet til at bekæmpe Kommunisternes Agitation. Jeg tror tværtimod, det vil give den Vind i Sejlene. Jeg tror, dette Lovforslag og det Forlig, som det nu er et Led af, er et typisk Udtryk for Panik, Udtryk for, at man har mistet det kolde og klare Omdømme, som er saa ønskeligt hos de Folk, der skal lede en Stat.

Dette Forlig viser til en anden Side, hvor ulykkeligt det er, at man har givet denne Regering en saa direkte Indflydelse paa Landets Pengevæsen, som man gjorde det i sin Tid, og gjort det muligt for denne Regering efter Behag at benytte Møntpolitikken til Fremme af indrepolitiske og partipolitiske Formaal.

Man gennemfører nu dette Forlig trods alle Advarsler; der lyder fra mest sagkyndig Side, fra mange Erhverv, der føler sig alvorligt truet, og man kan jo ikke lade være at spørge: Hvor er Indsatsen, den positive Indsats for Beskæftigelsen, den, der maatte være en Hovedopgave netop for denne Regering? Den søger man forgæves efter. Man har afvist de Veje, som vi fra konservativ Side atter og atter har peget paa. Derfor staaar denne Regering nu — det har jeg ofte paapeget, og ved denne